

хия, даже и съ цѣната на разорението на Франция, не се бояха отъ единъ общъ пожаръ; други пакъ, конституционалнитѣ роялисти, расчитваха чрѣзъ военни сполуки на отдѣлни отряди да се подигне значението на армията и да се даде по тоя начинъ на правителството, срѣдство да обуздае исканията на всичкитѣ партии.

Въпросътъ за война се подига нѣколко пѣти въ Събранието, безъ да се зиматъ въ внимание протестиранията на краля срѣщу разискванието на тоя прѣдмѣтъ безъ формално отъ негова страна прѣдложение. И наистина, конституцията му даваше изключителното право да води политически прѣговори.

Мнѣнието на Жирондинцитѣ надвиваше въ Събранието; тѣ силно поддържаха Нарбона, чиято популярностъ растеше и когото краля въ едно раздражено състояние сваля отъ постѣтъ му. Тоя постѣпкъ не му мина даромъ; възбужданieto и недовѣрието порастна и прѣдизвика отъ страна на Вернио слѣдующитѣ жестоки отъ трибуната думи: „Виждамъ отъ тукъ прозорцитѣ на палатѣтъ, дѣто ставатъ контръ-революционни заговори, дѣто измислятъ срѣдство отново да ни тласнатъ въ ужаситѣ на робството, слѣдъ като ни прѣкаратъ прѣзъ теглилата на анархията и прѣзъ всичкитѣ ужаси на гражданска война“. Слѣдъ това той почна лично да напада самата кралица: „Въ миналитѣ времена, въ името на деспотизмътъ често излизаха изъ тоя знаменитъ палатъ ужаси и страхове. Нека сега въ името на закона ужасъ и страхъ да влѣзе тамъ. Нека знаятъ всички живущи тамъ, че само кралятъ е неприкосновенъ, че закона ще прѣслѣдва безъ разлика всички виновни и че ни една прѣстѣпна глава не може се отърва отъ мечътъ на правосъдието“.

Людовикъ XVI, за да уталожѣ бурата бѣше принуденъ да приеме отъ рѣцѣтъ на Жирондинцитѣ цѣлото ново министерство; като явяваше списъкътъ имъ